

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5556/2562

นาย ธ. โจทก์ นาย ป. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 900, ป.พ.พ. มาตรา 914, ป.พ.พ. มาตรา 916

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อโจทก์นำสืบไม่ได้ว่าเช็คพิพาทมีมูลหนี้ตามที่โจทก์กล่าวอ้างในคำฟ้อง แม้ว่าจำเลยจะลงชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทมอบให้โจทก์ จำเลยก็ไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพิพาท

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยชำระเงิน 675,143 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 670,950 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 675,143 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 670,950 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 4,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนจำเลย โดยกำหนดค่าทนายความรวม 10,000 บาท โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า จำเลยได้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาท

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สาขาท่าศาลา ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2559 ส่งจ่ายเงินจำนวน 670,950 บาท มอบให้แก่โจทก์ โจทก์ได้นำเช็คพิพาทไปเรียกเก็บเงินแต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยเหตุผลว่าเงินในบัญชีไม่พอจ่าย มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพิพาทแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์อ้างว่า เมื่อต้นปี 2559 จำเลยซื้อสินค้าจำพวกปลาและอาหารปลาไปจากโจทก์และจำเลยลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทแก่โจทก์และโจทก์ยังเบิกความยืนยันว่า เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม 2559 จำเลยซื้ออาหารปลาไปจากโจทก์ ตามใบส่งของและรายการสรุбыอดค้างค่าสินค้าที่จำเลยซื้อไปจากโจทก์ โดยจำเลยได้ส่งจ่ายเช็คพิพาทชำระหนี้แก่โจทก์ แต่เมื่อพิจารณาใบส่งของสรุбыอดค้าง กลับลงวันที่ 9 เมษายน 2554 อันเป็นวันที่จำเลยค้างชำระแก่โจทก์ตั้งแต่ปี 2554 ซึ่งไม่เป็นไปตามคำฟ้องของโจทก์ที่อ้างว่าเป็นมูลหนี้ที่เกิดขึ้นเมื่อปี 2559 ทั้งยังได้ความจากคำเบิกความของพยานโจทก์ปากนายโอฬาร ผู้จัดการ

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สาขาท่าศาลา ตอบทนายจำเลยถามค้านว่า รูปแบบของเช็คพิพาทเป็นเช็คของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ที่ขายให้แก่ลูกค้าช่วงปี 2550 ถึง 2552 ปัจจุบันรูปแบบแตกต่างออกไปโดยปรับให้เล็กลงกว่าเดิมซึ่งเจือสมกับข้อต่อสู้ของจำเลยที่ว่าจำเลยลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทเพื่อเป็นการค้าประกันให้แก่โจทก์ในปี 2552 และโจทก์ยังฎีกายอมรับว่าเช็คพิพาทเป็นเช็คที่ไม่ได้ลงวันที่ส่งจ่ายซึ่งไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกับคำฟ้องของโจทก์เพราะโจทก์ไม่เคยอ้างว่าจำเลยลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทโดยไม่ได้ลงวันที่ ฎีกาของโจทก์กลับไปเจือสมกับข้อต่อสู้ของจำเลยที่ว่า จำเลยลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทโดยไม่ได้ลงวันที่เพื่อเป็นการค้าประกันหนี้ในปี 2552 ดังนั้นพยานหลักฐานของจำเลยจึงมีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม

2559 จำเลยมิได้ซื้อสินค้าจำพวกปลาและอาหารปลาไปจากโจทก์ ดังนั้นที่โจทก์อ้างว่าจำเลย
ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ค่าซื้อปลาและอาหารปลาในปี 2559 แก่โจทก์จึงรับฟัง
ไม่ได้ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพิพาทแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยมา
ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 มิได้
พิพากษาสั่งค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี จึงเป็นการไม่ถูกต้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 161 วรรคหนึ่ง และมาตรา 167 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้อง
พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกา ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์
ภาค 8 ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชูชัย วิริยะสุนทรวงศ์ · เฉลิมชัย ศรีเลิศชัยพานิช · วิจิต ลีธรรมชโย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5556/2562>